

at beskæde et Præsteembed. Men længere kan jeg heller ikke se, at der er nogen egentlig Grund til at gaa med Hensyn til Regeringens Myndighed paa dette Punkt; thi dersom Menighederne skulle have Lov til at vælge deres Præst, saa maa jo Valget betyde Noget. I det foreliggende Lovforslags § 3 ser jeg, at man er gaaet en Vej, som altsaa er en ganske anden end den, man gik i Hertugdømmerne, at Ansøgningerne skulle indsendes til Regeringen, og at den skal være berettiget til at lægge et vist Antal af dem tilside, naturligvis udover de Ansøgninger, som ere komne fra Personer, der i det Hele ikke have de fornødne Betingelser for at beskæde et Præsteembed, og kun tilsende Menighederne til foreløbig Udvalg en Del af Ansøgningerne. Hele denne Ordning har jeg vanskeligt ved at forlige mig med efter det, som jeg har set, og efter det, som jeg har udviklet. Det forekommer mig, at man paa denne Maade netop vil give Regeringen, om ikke Bemyndigelse, saa dog Magtfuldkommenhed til at lade være at sende tilbage til Menighedsudvalget netop Ansøgningen fra den Kandidat, som man maasse veed, at Menigheden allerhelst vilde have. Jeg forudfatter naturligvis ikke, at Regeringen vil gjøre det af Kaprice eller af lignende Grunde, men man kunde jo tænke sig, at allerede Anciennitetshymnet eller andre deslige Hensyn kunde have til Følge, at Regeringen netop lagde Ansøgningen tilside fra den Mand, som Menigheden netop helst vilde have. Det er jo ofte Tilfældet, at Menigheden netop ønsker maasse en yngre Mand, som den har haft Leilighed til at lære at kjende som Kapellan hos den afdøde Præst eller deslige. Jeg gaar dernæst over til det næste Afsnit, som jeg betegnede, nemlig selve Valghandlingen, og hvad dermed staar i Forbindelse. Hvem der har haft Leilighed til at overvære en Valghandling af den Bestaffenhed, som her er Tale om, vil vistnok ogsaa i høj Grad have bemærket den store Alvor, den dybe Interesse, som Menigheden viser ved en saadan Leilighed. Det er en høitidelig Akt, naar saaledes 3 Kandidater, der alle maa betragtes som værdige til Embedet, holde, den ene efter den anden, sin Galgprædiken, og naar derefter Brosten, eller hvem dette Hver ellers bliver overdraget, holder en Formaningstale til Menigheden, og denne derefter skider til sit Valg. Men det forekommer mig, at denne Handling i Meget vil tabe den Karakter, den bør have, dersom ikke alle 3 Kandidater, som præsenteres, skulle prædike til Valg, men det skal bero paa Omstændigheder, som nærmere nævnes i Forslaget, om maasse den ene af dem eller den anden af dem, eller et Par af dem eller slet ingen af dem prædiker til Valg. Ja, jeg kunde forstaa, om slet Ingen prædikedes til Valg, skjøndt man da ikke opnaaede den Fordel, som jeg altid tror, det har, at Menigheden staar Ansigt til Ansigt med den,

som skal være dens Præst; men at een eller to prædikedes til Valg, men den tredje derimod ikke prædiker til Valg, forstaaer jeg ikke. Jeg ser, at ifølge Lovforslaget er den Omstændighed, om en Kandidat prædiker til Valg eller ikke gjort afhængig af, om den Gruppe, der ved Forholdstalt har stemt paa ham, opfordrer ham dertil, og dernæst, om han er tilbøielig dertil. Maasse mangen en Kandidat vilde være meget tilbøielig til at prædike til Valg, men han kan ikke komme til at gjøre det, fordi han ikke har modtaget den dertil fornødne Opfordring fra den Gruppe, der, om jeg saa maatte udtrykke det, har præsenteret ham, eller som idetmindste ved sit Valg har medgjort, at han er blandt dem, der præsenteres Menigheden. Jeg gjentager det. Jeg forstaaer ikke en Valg-handling, og jeg tror, at den vil tabe Meget af den Karakter, den bør have, dersom der paa den Maade gjordes nogen Forskjel, at nogle Kandidater prædikedes til Valg og andre ikke. Jeg veed heller ikke, hvorledes den Kandidat vilde føle sig tilmode, som overværer en saadan Valghandling, hvor de 2 andre Kandidater prædikedes til Valg, men det er ham forment at gjøre det. Med Hensyn til de enkelte Detailler skal jeg ikke komme dybere ind paa disse. Jeg ser, at der i Forslaget staar, at Ordenen hvori Prædikerne skulle holdes af de forskjellige Kandidater, skal bestemmes ved Lodtræfning. Det er jo en Maade, som maasse kan være ligesaa god som en anden. I Hertugdømmerne havde man den Ordning i saa Henseende, at den Yngste prædikedes først, og ellers kjende vi jo ved lignende Leiligheder hos os den Ordning, at det gaar efter Bogstavorden; men det er Lige, jeg kun nævner i Forbigaaende, men som jeg ikke lægger nogen videre Vægt paa. Jeg gaar endelig over til det 3die af de Afsnit, jeg nævnedes, nemlig Vokationen, selve Kaldelsen og hvad dermed staar i Forbindelse. Det er Noget, som næsten maa findes at forstaa sig af sig selv, at naar man er kommen saa vidt, at man har en Valghandling, og Valghandlingen er fuldbjrdet, og fuldbjrdet paa regelmæssig og ulastelig Maade, saaledes at der ikke kan reises nogen bespøjet Indvending imod den, at da ogsaa Udvaldet af Valget maa blive staaende. Ketter til endelig at udnevne Præsten i Genhold til det paa ham salbne Valg kan saaledes kun betyde en Kontrol fra Autoriteternes Side af, at Valget er foregaaet paa en saadan Maade, at dets Udfald maa anses for at være i enhver Henseende gyldigt. Kun den Betydning har en Vokation, en Kaldelse af en Mand, som allerede er valgt. Man kan maasse have forskellige Meninger om, til hvilken Autoritet man bør henlægge denne Afgjørelse af, om Valget maa anses for gyldigt. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag, navnlig dets § 8, i saa Henseende er noget ulært. Det hedder der, at Kirkeministeren, naar der indkommer en Klage, som han finder bespøjet, kan erklære Valget for